

ше, а когато се завърне презъ нощта, горката му жена, премираще въ ржцетѣ му.

Най-после, една вечеръ, Димитъръ мъртво-пиянъ, едва се довлѣкълъ въ кжщи, заклалъ жена си и майка си и се втурналъ къмъ баща си. Но баща му съ единъ ударъ по главата го повалилъ на мѣсто.

Иванчо слушаше съ затаенъ дѣхъ и зяпнали уста, а баща му въздѣхна дълбоко и продължи:

— Сждѣтъ го оправда, но дѣдо Стойно не можеше вече да живѣе

въ село отъ срамъ и мжка. Раздаде цѣлия си имотъ на училището, черквата и беднитѣ селяни, направи онази хубава, каменна чешма и забѣгна горе въ планината. Тамъ го виждали селянитѣ да пасе стадо кози, да скита немилъ-недрагъ изъ гората и да оплаква своята черна орисия. Но единъ день дѣдо Стойно изчезналъ и отъ тогава никой вече не го е виждалъ.

Бай Младенъ щѣше да разправя още, но колата вече бѣше стигнала до воденицата.

Петъръ А. Петровъ

ПРЕЗЪ ЗИМА

Палавиятъ вѣтъръ ли игра
цѣла нощъ изъ дървесата,
та сега на цѣлата гора
сж окапали листата?

Нѣма птича пѣсень да ечи,
кой ли птицитѣ прогони?
Грѣятъ бледи, есенни лжчи
презъ просвѣтналитѣ клони.

О, така играе есенята.
Тя въ полетата премина,
пръсна горскитѣ листа,
пи отъ прѣсното ни вино.

И сега се впусна на игра,
клонитѣ премѣта, бие —
и оголи цѣлата гора,
като вълкъ въ полето вие.

Но ще чуе воятъ дѣдо Мразъ,
снѣжни бури ще докара,
а следъ туй въ снѣга шей-
ната азъ
съ пѣсень волна ще подкарамъ.

Нека полудува есенята,
нека рони тя листата,
чуйте: зима иде надъ свѣта,
стѣгайте, деца, шейната!

Симеонъ Мариновъ